

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 października 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 4.546,08 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Dochodzone odszkodowanie obejmuje koszty najmu przez poszkodowanego auta zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie (pozew – k. 3-9v).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. nakazał aby pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. zapłaciła powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty albo w tymże terminie wniosła sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 59).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła powyższy nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że w przedmiotowej sprawie naprawa pojazdu nie była wykonywana (choć w umowie najmu przewidziano okres trwania na czas naprawy), a poszkodowany gdy dowiedział się w dniu 10 października 2012 roku o wystąpieniu szkody całkowitej, powinien podjąć odpowiednie działania w celu sprzedaży wraku i nabycia nowego pojazdu. Gdyby poszkodowany zachował się racjonalnie nabyłby nowy pojazd w ciągu 7 dni, tj. do dnia 17 października 2012 roku. Oprócz tego pozwana zarzuciła nie wykazanie umocowania osoby, która w imieniu powódki podpisała umowę cesji wierzytelności (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 66-68).

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 października 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność I. K.. Sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

(dowód: okoliczność niesporna)

W dniu 10 października 2012 roku rzeczoznawca poszkodowanej sporządził protokół szkody, w którym wskazał, że z uwagi na zakres uszkodzeń naprawa może być ekonomicznie nieuzasadniona i zlecił nie naprawianie pojazdu. Protokół ten został przesłany do zakładu (...) spółki z o.o. e-mailem w dniu 7 listopada 2012 roku. Decyzją z dnia 7 grudnia 2012 roku (...) S.A. w S. poinformowało poszkodowaną o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej i przyznaniu kwoty 9.981,42 złotych brutto tytułem odszkodowania.

(dowód: e-mail z dnia 7 listopada 2012 roku – k. 30; protokół szkody – k. 31; decyzja z dnia 7 grudnia 2012 roku – str. 194 akt szkody)

W okresie od dnia 17 października 2012 roku do dnia 7 listopada 2012 roku poszkodowana I. K. użytkowała pojazd zastępczy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajęty od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na podstawie umowy najmu (...) nr (...) z dnia 17 października 2012 roku.

Zgodnie z § III ust. 2 umowy najmu w przypadku wystąpienia szkody całkowitej Wynajmujący oddaje Najemcy auto zastępcze na okres nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania, tj. uznania środków na rachunku bankowym Najemcy, jednak nie dłużej niż na okres 21 dni kalendarzowych.

(dowód: umowa najmu (...) k. 22-25; oświadczenie dla ubezpieczyciela – k. 27; oświadczenie – k. 28; control card – k. 29; pełnomocnictwo – k. 33; upoważnienie – k. 34; cennik (...) k. 46)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 17 października 2012 roku I. K. przelała na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługującą jej w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 26, pełnomocnictwo – k. 33; upoważnienie – k. 34)

W dniu 31 grudnia 2012 roku (...) spółka z o.o. w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) z tytułu wynajmu samochodu S. (...) o nr rej. (...) w okresie od dnia 17 października 2012 roku do dnia 7 listopada 2012 roku (21 dni) na kwotę 4.546,08 złotych brutto.

(dowód: faktura VAT – k. 37)

Pismem z dnia 26 lutego 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała (...) spółkę akcyjnej z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 4.546,08 złotych. Pismo to zostało doręczone w dniu 4 marca 2013 roku.

(dowód: pismo z dnia 26 lutego 2013 roku – k. 38-40; potwierdzenie odbioru – k. 41)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC za sprawcę szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie,

w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia oraz swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła trzy zarzuty. Pierwszym był zarzut braku legitymacji czynnej powódki z uwagi na nie wykazanie umocowania osoby, która w imieniu powódki podpisała się pod umową cesji wierzytelności. Drugi zarzut dotyczył niewłaściwego wskazania w umowie najmu czasu trwania tej umowy – pojazd został wynajęty na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, a naprawa nigdy nie została dokonana. Trzecim był zarzut rozpoczęcia najmu pojazdu po dacie, w której poszkodowany powinien nabyć nowy pojazd.

Niezasadny okazał się zarzut pozwanej odnośnie braku legitymacji czynnej powódki. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Brak było podstaw do uznania, że powódka nie udowodniła umocowania osoby, która podpisała w jej imieniu umowę cesji wierzytelności. Powódka złożyła bowiem pełnomocnictwo udzielone w dniu 23 lutego 2012 roku T. M. m.in. do zawierania umów nabycia wierzytelności z tytułu zwrotu korzystania z auta zastępczego, przysługujących poszkodowanym od towarzystw ubezpieczeniowych likwidujących szkody (k. 33). Złożona do akt sprawy umowa cesji wierzytelności mieści się we wskazanych powyżej granicach umocowania.

Również drugi zarzut okazał się bezzasadny. Zgodnie z § III ust. 1 umowy najmu Wynajmujący wynajmuje Najemcy auto zastępcze na czas naprawy uszkodzonego pojazdu Najemcy (w tym czynności likwidacyjne), jednak nie dłużej niż na 21 dni kalendarzowych. Z kolei zgodnie z ust. 2 tego paragrafu, w przypadku wystąpienia szkody całkowitej Wynajmujący oddaje Najemcy auto zastępcze na okres nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania, tj. uznania środków na rachunku bankowym Najemcy, jednak nie dłużej niż na okres 21 dni kalendarzowych. Ponieważ w przedmiotowym przypadku stwierdzona została szkoda całkowita, nie ma zastosowania postanowienie umowy uzależniające czas najmu od czasu naprawy pojazdu.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita) (uchwała SN z 22 listopada 2013 roku, III CZP 76/13). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że w świetle zasad doświadczenia życiowego, nabycie nowego pojazdu wymaga podjęcia określonych czynności organizacyjnych w pewnym przedziale czasu przy uwzględnieniu obowiązku poszkodowanego podejmowania czynności zmierzających do zapobieżenia zwiększaniu rozmiaru szkody. Ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych - w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania poszkodowanemu obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na zakup nowego pojazdu. Na ustalenie czasu niezbędnego na nabycie pojazdu istotne znaczenie ma data zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody poprzez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Z tych względów nie zrywa adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, jeżeli nastąpiła ona zanim nastąpił wpływ czasu niezbędnego do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było stwierdzenie szkody całkowitej. Sporna natomiast była data, w której pozwana o tym fakcie poinformowała poszkodowaną. Od tej bowiem chwili należało liczyć czas niezbędny do nabycia nowego pojazdu. Pozwana podnosiła, że poszkodowana dowiedziała się o szkodzie całkowitej w dniu 10 października

2012 roku, tj. w dniu sporządzenia protokołu szkody. Nie zgłosiła jednak na tę okoliczność żadnych wniosków dowodowych (mimo zaprzeczenia tej okoliczności przez powódkę).

Protokół szkody został sporządzony przez przedstawiciela pozwanej w dniu 10 października 2012 roku i przesłany zakładowi naprawczemu e-mailem w dniu 7 listopada 2012 roku (k. 30-32). Pozwana nie wykazała aby został on również przesłany poszkodowanej. Ponadto z protokołu tego wynika jedynie możliwość zaistnienia szkody całkowitej.

Z dokumentów znajdujących się w aktach szkody wynika z kolei, że pozwana dopiero decyzją z dnia 7 grudnia 2012 roku poinformowała poszkodowaną o ekonomicznej nieopłacalności naprawy i przyznaniu odszkodowania w wysokości 9.981,42 złotych jako różnicy pomiędzy wartością pojazdu i wartością pozostałości (strona 194 akt szkody). Dopiero więc od tej daty należało liczyć okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu.

Ponieważ najem pojazdu zastępczego obejmował okres od dnia 17 października 2012 roku do dnia 7 listopada 2012 roku należało cały ten okres uznać za zasadny.

Jak wynika ze złożonego przy pozwie cennika czynsz najmu przy 21 – dniowym najmie pojazdu S. (...) wynosi 4.546,08 złotych brutto. W konsekwencji uzasadnione było całe żądanie pozwu.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze fakt, że wezwanie z dnia 26 lutego 2013 roku zostało doręczone pozwanej w dniu 4 marca 2013 roku (k.41), uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych od dnia 4 kwietnia 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). Na koszty te, poniesione przez powódkę składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 228 złote, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, co daje łącznie kwotę 845 złotych.